

חֲלֻכּוֹת פְּסָחָם סִימָן תָּמָה

פרק י

ב' מתקבכים בפרק ג' ובקשה ולאין חיים מתחבב במקהלה, בררי זהה (ה) מפרקיו ואחריך זורקו לים: הכה (ו) וטמונת גבריה יופר ב景德ם, והקינה רגונת שליה נטעני ביהם (ריש). אך אם רוזה לשרכו מכך אחר הדריקה בר שלא נגרכנו כללה, (ט) (ה) קרשוט בינו הוגש פג' וכלהה: ב' ג'נאם ג'גנו (ט) לאינז'ה הווי קודם שעה ששית (ט) אינו אדריך לבאר. ואם שטרפו קדם שעה ששית, בררי זהה מפרק (יא) ג'גנו בפקחין שלו בטור וגנטאמן ספאתה כיילחנאה

שער תשובה

(ב) אֲסָרִים. עַבְעֵמָה. וְזַיְן בְּשִׁיחַת פַּרְעֹה יְאָמַר קָבְדָה שְׁמַנְכָּה וְהַמִּיחָה אֶל-קָהָל אֱלֹהִים כְּפָרָה לְשֻׁנָּה וְזַיְן שֶׁמְכָרִים בְּפָנָיו. בָּם גְּדוֹלָה נְמַצֵּלה קָאָה קָהָל, וְהַאֲרָרָה בְּרִין וּזְוּיָה, עַשׂ. עַזְעַן בְּכִימָה יְיָד בְּתִיחָה ?הַל בְּבִי? שְׁהָקֶשֶׁה שֶׁמְלָעָה כְּמַבָּא מִפְרָאָה דְּחַפֵּי וְפָלֵל אֶלָּה וּמְנַצֵּךְ שְׁהָאָרָה אַפְּרָה וְאַרְיָנָה, מִ'שׁ עַזְעַת שְׁוֹמֵת כְּמַבָּא בְּגִיאָה לְעַבְדָו וְלְשַׁבְתָו הַמְּנַשְּׁאָר בַּיּוֹם יְיָד אֶת הַחַמֵּן רַב שְׁאָאָה

פאויר הילכתה

* אסורים בתקנתה. עין בטשעה ברורה. וכך ר' יאך שפטמוני בעקבות לוחמיך קבוצה. בודuced בפאה תברור עלי-גדי נחלת ואפר' קפנ' פלאן טבון בפה אחרוניים לתקונית, דעת לישך ביליה-דעה סקון קרב אמיין, דסביא לא' שם ר' דרא' על-כוב דבאה או בשל על-גבי מחלת לחוד גונאי אסוך. מכל פלאם באפה חוץ הטענו בתרון הקיטים. וויש מקלין בלחטים שאין צידן לחתכם, אלא מפוזן על-גדי הרים שלא יוביל אדם ללקטן ודין. ובמקרים שוחחין (ה) אכפדרו. בפת פוררו לברורו¹⁴, ובגלל: (ו) מחשים (ז) גמ' בין מתחכם דקדק (ט) או טוונם, כדי שקייר מוחים לקומים ברכה הפסיינו קא-חרונים (ט) להחמיר ולעשות פרור בכל מקום. אכן אם משליכו לבית-הכasa (ט) הרי הוא כמבער מן העולם לא-ברוי, פין ששים ארכ' לא יכול להנוה ממנה, ואין צידן לפזרו קדם למפליכיו אפליו היא פת גשה וכלייזא בנה, ובלבך שלא ישליךו שם לפני חזר. שאסור להאכיל לבמהה אפלו היא של עכירות ופקה, ובמו' שבחוב בסיקון תמה פץיך וגו'. אבל קשאיינו משליכו שם לפני חזר. אף על-פי שסטוף לבודא לא' ש. אין לחש לא' (ט) מי שיש לו מום מבקוץ ובקום רגינ. (ט) והמנגן לשוטוי. רוחשין מעו' לעת הפסוקים שבסקו קבini יהודיה אמר קדם שמששליבו, שהרי היא גנבה מהה שחקנים אכלולות: (ט) והמנגן לשוטוי. רוחשין מעו' לעת הפסוקים שבסקו קבini יהודיה אמר אין בעור חמוץ אלא שופחה¹⁵, דילפין מונדר שהוא בשופחה. ומנגה זה הוא אפלו אם שופחו בזמנן קנאוי, דקינוי (ט) פס' יש שעה חמישית במקוננו, ובזכמבר או של ביספן חלד, או קכל שעה ששית, וביל-שפן (ט) בקמץ חמוץ לא-חדר שיש או בפסח נסא, דבנאי יש לנוג לכתוללה לבערו על-ידי שרפה דרא' (ט) וטוב לשטרבו ביהם. ומחריל קמבעט טעם אמר דבנן יטור לשף' בים, כדי שמתוך זה יוכל בטל טני שמאבלין בים. ושורפין בשעה חמישית, שגני אדריך לבטל אחרך, ובשיש לאו ברשותה לבעל' זמ' לא לעיל בסימן (ט) בטל בטל טני שמאבלין בים. ושופרין בשעה חמישית, (ט) טוב לשופר החמצ בהושענות¹⁶, הויל וא-תעכיד בו מזוחה תרא, לחעכיד בו גם מזוחה פשביתו: התלהן. אם יש לו הושענות, (ט) ואכלו קבי (ט) מתקנים מזוחה פשביתו בזמננו, למפלשים יומם ואילך קוץ הספח קל עליון חותם בעור: (ט) נרשות בידן. ואסור למנן לעבור ולטבוח נברום שמונונון אלין, אם הוא הרכבה שאי א-שר שעיא-אכלו קדם זמן הקאפור, אין א-ו'ה-הקדרי קדם בכו'. ואסור למנן לעבור ולטבוח נברום שמונונון אלין, אם הוא הרכבה שאי א-שר שעיא-אכלו קדם זמן הקאפור, אלא קוץ הפסח פועז לו מה שפחיב לו, וכישובא הפסח אינו מחייב עוד במונונו שחיי בקר פרעו קדם. רק שאסיר לו לימוד בפרטש שפיקוק חמוץ כל עמי גפסת, שא-יבן רצח בקומו של קמץ שאסיר, אלא יטן לו בקבוק ושוב לא יהה לך מזונה עלי' עמי גפסת, וכן הפסים לדרא הצעון מהרש'ק בחדושין, וכembed שעל-בל-קדים יש לו לערר שלא יאלל השעכד חמוץ בכתו¹⁷, שלא יחשדו אוחו שפועז חובי חמוץ, וכembed לא-חדר לפקן בפסין גע'יך ובקבונה פרורה: (ט) איתן צידיך לבער. ומכל מוקם נבן גרען נהרג שלא להוציא כל קמץ גנשא לו בכתו לעכרים¹⁸ ולקיים מזוחה פשביתו בזמניהם של שפם. שהפורמים נשבחים וטעמים ואכלו מיניהם אנו עובר בבל גרא'ה¹⁹, אלא יציח מקמץ כל הפסח בזמניהם קדי' לקים מזוחה ותשביתו בכתו²⁰ בכתימהיר, וכן כתב בחיראים ובוחמד-משה: (ט) לא-לענotta בעחמן שלו וכבר. שהרי חמוץ לא נאסר אzo בתקנתה, והוא הוא הדין שטהור בשעה חמישית לבשל בו ושאר מיני הנאות, אכן המנגה לעשות לו מדרעה בפניע עצמו אפלו בשתה חמישית כדי שלא בודא נקל נטול בשעה ששית. ונונגן לשון א-וחזק ולא בפירוש²¹ א-סונים וכו'. וא-על-גב דינה ובה גודם ההוא, שהטנו הרוא של הער ונעכדים קה-בנין חמוץ²² של א-שור, וקמיא לאן בעמלמא וזה וזה נורם מקרו' שאני קא, רטוטם העדים של א-שור

שער הצעיר

(ס) פרי קרש נער-שללים ומטע-היהודה: (1) גנרא: (2) בן פשע בקבב הפקאי בשיטת קרבפינים וכן הסטמיון הפקאנ-אבקנים ובקלאלה רקה ושה"א וכן צב' בפר"א. וכן צב' רגנו חנגלל לתדריא בפרושן רם חמיטים צריך לעזר, עין שם, ודרלא חתק-יעקבוב: (3) הארכ"ז: (4) כפרוש לשל"י, וכן צב'ו מפנ"ר"ם תלала, ורבענו מגן בפרק כ מהלכות סמץ דין י"א: (5) הארכ"ז: (6) רגנו חנגלל והעתוד ותוראש (הירקון) א', וכן הפסים בפרי קרש: (7) אגן-אברךם ש"א: (8) אחרונים: (ט) טיז הגר"א ושארי פוסקים: (טט) אף שלקהרא"ש, גם ליתני פוסקים קבבער חמץ הוא בשוקה, מודו בקשעה חמלישית ההשנתו לכתחלה הכל דרב. מכל מקום הנה על-פי דעת התורו שהשנוג על הרוא"ש בזה והוכחה קבל הנני פוסקים שפסקו דבעור חמץ הוא בשורה. אפללו שלשים זום קדם פסח נמי בשלמה זו אך, מאנער-קרךן, ולא בעלת-שפת. וכן צב' בכאור קגרא: (טט) משות דבשש הוא רך דעת רשות. וכך מצט כל ספוקרים פילג'ן עלי. וככלאço ש אורההenk קמצט כל הפסוקים קעומדים במשמעות ובו יהוקה מוחMRIים. וכפירוש רגנו סמ' על קא דאפרין בע"ס י"ב 'אממי אמר רבי יוחנן, שלא בשעת בעורו, דסיט' לאחר רשות ואילך. עזין בבארו סבר"א פס' פצ'נ' גזען ד שוחרים מתקבה קוקומות בשיקעה זו, ורבני הטיז בעריך-קון בשרטבואר בו הנק דרבינו מקשים מאן, וכבר אספה עליון קצפר חדר-משה ובן בטאטמר-מרקבין: (טט) אחרונים: (טט) טפנ"ר"ק:

מילואים

הַלְכָות פֶּסֶח סִימֵן תָּמֵד

המשך מעמוד קודם

שם (ס' ריה ופוקק) שאף בשעת הרחק אין להקל ברשות הרבים שלן, כיון שלעתה הרבה ואשימים דינה בראשות הרבים, מيم לענן חשש והזאגה להשלוח הרבים על ידי נבי ממקום מוגנה, כתוב בשעה'ץ לעיל (ס' שב'a ס'יך יג) שטומבים בו על המקילים.

[משניב ס'יך כ]

ולשבח לקבור אוטו בערב-שכ'ת'זע).

(27) ולענן מכירות חמן בשעה ערב פסח בשבת, שמוכרו בערב שבת בשעה החמישית בשאר השיטים, והתכן שעוד השבת יקומה עד חמץ, שאיוו בלילה במכירתו משום שהוא דבר שלא בא לשולם, כתוב הגירושי איזערבר (שווית מגחת שלמה חי'ב ס'יך נח בזאת טה) שכשנזכר לונדיי בקנין סודר וננה עמו שהקנין יהול סמוך לשבת, ולשם כך נבדר שלא יתבטל הקנין משום שכלהה קנוינו יקונה לו היישאל סודר בשעת המכיהה [כמפורט במשניב ליקמן (ס' תהמ' ס'יך יי) שהסתדר צורך להיות של הנכרי לא על העדים] שאותו יין והזכיר לישראל לשם הקנין, וسر סמוך לשבת ישאיר היישאל עצלו את הסודר של הנכרי שבאוון והיהול הקנין רק סמוך לשבת.

ולחנותו שהקנין לא יהול אלא בשבת, כתוב בשורת רינקיא (מחודיק סי' קנו) לעניין כי שומר מערב שבת ומונגה יהול הקנין בשבת, שיש בהו מושם איסור קנין בשבת, ובשות' מהרמ' שיק (או'וח סי' רה) המשדר לדבורי לענן מכירות חמץ, וזה מה שכתבו לעיל (ס' שו ס'יך לו).

וכドרי שלא תחול המכירה בשבת, דעת הגירושי זונפלד (הובא בשווית הר צבי ח'יא סי' קכו) ענבן לבחור שעה בערב שבת שביה יהול הקנין, נאדר, הגוציפ פרק (שת) כתוב שאין ציר לפרט את שעת הקנין, ואודכה, גם אלו שdone להחותיר בזורה עיקר דבריהם הוא כשל ערב פסח בחו'ל.

אמנם, במכירת חמן הנהוגה בממנגן, שהרב מוכר לנכרי עברו אנשיים רבים, דעת הגירושי אלישיב (המדра על פסח על פי פסקיו עמי' 20) שיטהה עם הנכרי שהקנין יהול בשבת, שחר יתכן שהיה מי שלא יברר את החמן שהשאר לטעותה השבת [שאותו לא מכר לנכרי], ואחר זמן אישורו שהחמן מוקצה, שוב לא יכול לטפל ולהוציאו מביתו.

ס'יך להג', צירד הגירושי איזערבר (שווית מגחת שלמה מוהדרה סי' סאות ל) שמותר הדבר, משום שלפני זמן איסור חמץ אין בו איסור משוב מתקין כל', בין שא עדין מותר לאכל חמץ, תנמצא שבאותה שעה כל' אין תיקון, וועה, שאון תיקון לשימוש באכל חמץ, שבוגיעין וכן האיסור לא הימצא בשניות אלו שום תעבורת חמץ, ובשות' מונחת יצחק (ח'יח סי' זל) כתוב שראו לחשון בערך שבת לפני החוץ, ובשבת יוחר לא לאכלי דין מאכל שודר טלית בו, וטמן למנ דאייסור יירוח אונין היטב וערחה עלזון מיט חמוץ.

(28) ומטעו שאינו ציר בפועל לרשות עליהם, אומנם לעניין מי שלש עיטה אחר מן איסור חמץ, בתב ליקמן (ס' רה ס'יך ט) שיש שכטבו שיעור לדרוס על הפירורים קדום שיגיעו לזרוי חימוץ, שכן אם יגואו לידי חרוץ ציר לשרופם. ובואר הגראי קרליץ (ח'וט שני פסח פ'ג אותה העמ' עז), שמקומ אפיקת הדמתה בגור כל ימי הפסח, וכן אין הפירורים עתידים לחדוט, ומושם כך טוב בפועל לרשות עליהם זוראה מה שכתבו ליקמן שם).

[משניב ס'יך זח]

ראשון מושם שבת דאמירה לעכו"ם²⁶.

(25) ולמר לנכרי להוציא את החמן ורק רשות הרבים אל רשות היהוד של הנכרי, צירד הגירושי איזערבר (שישיב פיל העי' קל'ה) שמותר, בין שאם איינו עומד לפוש בראשות הרבים אין בהו אלא איסור דרכן, ואך על פי שאם יעמוד הנכרי לפוש בראשות הרבים נמצא שעשה מלוכה, מיט היישאל לא ציזחו על כר, והנכרי עשה כן מדעת עצמה. והויסף (שם), שבספר שער צין להרב מבליסק הובא שכן דורה הבית הלה.

[משניב ס'יך זח]

ולדרשו כל עיריה שלנו פרקליט קנו²⁷.

(26) ואך שלונין שביתה כהמוה, כתוב לעיל (ס' שה ס'יך מג) ובביה"ל

הַלְכָות פֶּסֶח סִימֵן תָּמֵד

המשך מעמוד כ

מכויה, ראה מה שכתבו לעיל (ס' תנוב ס'יך לא).²⁸

(14) ממה שכתב שאינו מקיים את מצות תשבירו אלא בשניאור לו חמן ומעבר, משמעו שעדרו שקיום מוגנה זו הוא בזמנים ונעשה, וזהו שלא כמו שיעיד המנתה חנוך (משה ט אות א) בדעת הרבה הראשונית, שקיים מצה זו והוא בסב ואל תעשה בזה שאין לו חמץ.

[משניב ס'יך זא]

ונזעגן לשור אונטו בקצ'אך ולא בפ'ג'ה²⁹.

(15) טעם נטף למנhog שריפת החמן בחזרה רקה, כתוב הקף הוזים ס'יך יי) שכתי שדין שריפת החמן נלמר מדין שריפת גותה, יש לשורפו כפי שהוא שורפים את הגותה, דהינו גנות או בחיציות כמפורט בגמרא (פסחים פא, ב').

[משניב ס'יך זח]

שלא יכול נקצ'אך קחמאן בביתו³⁰.

(16) וליקמן (ס' רה ס'יך זח) כתוב, שבעד המושכר לשנה, יש להקפיד שלא יוכל חמץ במת האדון משום החש.

[משניב ס'יך זח]

כל ס'קצ'ו נקצ'אך לו בקעתיינו לעכו"ם³¹ וכן, איינו עוכר קכל יראת³² וכו', מקט'ו' ש'שכ'יטוי פ'תקינ'ה³³.

(17) אומנם לעיל (תלו ס'יך למ) כתוב בשם הבנין שלם, שבמורות חמץ לכבר מקיים את מצות הביעור. (ואלו בזונתו כאן לומר, שלפי הנמוג המובא רומייא שמקיינם את הבישור בשוויפה דוקא, אין לבער את החמן על ידי מכירחו לבער), וראה מה שכתבו שם.

(18) לעניין מחלוקת האחראים אם איסור 'בל יראה' נהג גם בפחות

הַלְכֹות פָּמָח סִימָן תְּמָה

ה נסחות פירוט (יג) בנהנאה, (יד) זוכן (טו) ההפכין (טו) שלו אסורים בנהנאה הוואיל ושרפו אחדר שנאסר רצוי בנהנאה: ג (טו) קדם זמן אפורה יכול להשליכו (ט) במקום שעורבים מצויים שם. [*] ואם מצאו אחר זמן אפורה שלא אכלתו העורבים, אף על פי שהמקוב הפקר לא יניחו שם (יח) אלא יבערנו (ואם לא מצא חמץ בשברק, ישורף הפליל שלהק לבחינה בררי שלא לשכח חותם בעור מהריל):

באר היטב

וְרֵק בְּכָשְׁלָה אֶזְעָה אֶצְלַ אֲקָלִים אָו בְּחָמָס אָו בְּחָמָס דְּפָנָו, גַּם קְבָּאָר בְּדָקְנִי אַחֲרוֹנִים וְאָזְן לְזָהָב בְּחֹלְבָת הַפָּאָה יְסִידְפָּאָה, אָבָן לְאָבָרָה לְאָבָרָה חַזְקִי מִזְמִינִי אַסְטָר שָׁבָן, בְּשָׂעֵד כִּיְמָן קִי מָסִיד וּמְקָבָר שְׁלָא נְבָרָה וּמְקָבָר לְיִשְׂעָאָל, וּכְיִהְפְּרָחָה, אֶכְלָה הַכְּמִיא תְּבַחַד דָּאָן לְזָהָב בְּלָל, עַשְׁנִי וְחוּחִי הַסְּכִים עַמְּשָׁךְ בְּאַיִן אַבְּוֹקָה כְּנָדוֹד דְּהָוָה רָק אַסְטָר דְּבָרָן, עַשְׁנִי וְלַסְּבָב סְמִינָה: אֶפְלוּ קָהָן קָאָן גַּבְּרָא צָעִים דְּקָתְנָא לְאַמְּגָנָה, אָרְךְ וְעַמְּלִי וְתַּבְּנֵה דְּשָׁיחָה מְשֻׁום דְּפָצָ�ו לְאוֹרְחָה בְּנָנוֹן, אַחֲרוֹנִים:

מישנה ברורה

שכלהן שפט נאפית (כ) נפטר ונרגאה שכחן לעזיות, וכמו מד גורם הוואנו; ואפללו אם בקשעה שפנין הפט לחוץ הפנור בקר נהפץ שכחן לגחלים או אפללו לאפר חם ונאפה עלי-לידן, גם-ב'ן אסורה. (כל) שחרי בקמץ גם פחלים ואפנין אסיר, ובין ש:left>הפט נאפה מלחחים כנפר שכחן בפח במו בוצאים. ואפללו אם גןך שאפר והגחלים ואפה והבשל נגיד חמו לבד, גם-ב'ן אוסרים (ככ) כמה אפריזים¹⁴) הפט ותקבשיל. ועין בבאור בלהה: (יג) בחתאה. ואפללו אם נחערב הפט בכברות אחרות ואינו נפטר. (כט) בלאן אסורה בטענה¹⁵, (מ) ועין לו פקנה למתדר פת או פקסיל זה על-ידי פריזן דמי נקעת קסמי ישילין קדמים לאבודו¹⁶) גם-ב'ן שפבר אර ביויה-רעה פיקן כי ב"ש¹⁷ קעיף-קעון ב' וטסמן קמבע. וכחבי (ככ) האחרונים דבש על-קל-בל-פנינס פקנה, למכר הפט לעפירים חוץ מכך אסור שבו, דהינו שיפחה דמי ענאתה הקמץ שהשיך בו התהדר מדקמי הפה והתקבשיל שנותל מהעבוריים, וכן-זא שאיינו בנהה כלל מהקמץ שהשיך בו, (כט) רק שז'ה לפרט הפט קעוט שפכרכו להעכוום נאם הכא קוקס שטוחagan הטר בפת עפוי¹⁸), דאמ' לא יפער סיישין שפנול וינקנער לישראאל, (כט) ואפללו בלא נחערב פת או פקסיל זה באחרדים גמ'ין ושת מקנה זו דמיירה. (כט) ועוד מי שאסור אם לא נצרצה, (כט) ובמקום קפסיד קעקה או שעית פרתקן ול לנטך להקל: (יד) וכן בפת קעטהן. והוא הדין אפכן ובפ' ול, וכן אסורה להתמחם אצל פפחתי או להנוט לאורו וכי חי גונא, וכן באפנין לככpsi בלהן גנרים ונדימה, ומכל דוגנים: (טו) שללו. וזהו לופר, של קבץ, שחרי יש להם קפר הנטה מאכלם, (לט) ואינם בטילין אפללו באלו, שחרי יש להם קפר הנטה לא בטיל: ג (טו) קוט זמן אטורו. ולאחר זמן אטורו לא טני אלא חיב להשבתו ולכזרו וכרכעליל: (ו) במקום שעה-ורבים דעת באה אפריזים, דרין זה אינו אלא ברחווב שהוא קומן קפרק לאפקריין וווקון לפקום הפקר קוטם ומן האפר שוב אין עליו חותבת

שער הצעיר

הה זהה גורם, ע"ש: (1) הפקחין, והה אפרקון, מ"מ מפרק ל' במתפקידים סיפקן ול' דקבר או פוקרי? לענן הגר הפקחיגת? לפ' שאנה ספוקה בילך, ששהיא ראה פטא דכינא דחמי' פינן שאון מהיטס נקברים ציקר בשבליל היינן, וויש לדבגן הגדות חומן שטהור' שפיר מפרק ל'ק' חוץ דלמי' אedor כי'. עיין, פיש כיש בעלה דפודרי בירב בית דין ע' [2] מפקחין אדור' ט. עזען בקצתונת חמוטאל ע' לעזען שאהן דהה קחטקה מ"ש פה: (*) ואמם פצאו אמרן אפורה כו'. ורבב בשווית פ"ז דינן ב' באבדר שאנה לו ספוך ברכיה

כט/or הלכה

שחשק כל-זביג נסילים מטה. דקה וזה גורם שהוא, ולא אקרמן דקמר גומן הוא
אליא בשפוך ניר אש של פור' בפחין דתשיבי, להלכתי לא משחיחין צל שפחים
מה שאין כן בבחלה וואה, ובל' שפין בשגרר כל שגחים ואפר מהו וואפר-
כח אפה בז' בז' קחטני גראביה, כון רעלת פונאנא-ברעם קובלש פיער-
בקען ה (איך שאדרביך מיר בז' אפר בה זה גומן טעמץ, פאה אפרום זומן חזה
ראצ'תנו, וגס הקרא' חולק עליין). והעיקן ברובנו מאוזן בחדרחיש על סראט'ם
רייזה וערשות ראמלו' לעלאגי' נחלת מפש פטרו' דביעבד. מפל מקום למשחה
קשה להקל כל זה אסורי של' אסורה נחלת ואפר של' סטמן ובין שבשל אללים
דאיין חילוק בין שבל' ערלי'ג' נחלת ואפר של' סטמן ובין שבשל אללים
ברוח בפנור' שחשק, בצל גוינ' אסורה. אכן אם הפק' הפור' בפחין זום' צעדים
בבניך ואחריך אפס' שם פט, דקי' מפש דה זה גומן. אף זו דעתה תעיז' שט'
בז'ויה' דעה' וכן ספאנן אבקה'ם בסוף וברוי' להקמורי' בהז' זה גומן,
מקום דעתה בצלת'ן ערוץ' והשין' שם בעבורת האללים להקל, הווה פדני
בעינינו' לאבי' חמן, וכן מהה אחוות'ם והגן'א' פטמו' להקל בבה זה גומן
וכמו שמתבמי' לטעלן. וועל'ין בשיטת הרחק שאי' לו' באפה לאיכל או במקום
הקס' יש' לאפק' להקלן. וכן פס' קורו': * ו' בון הפה'ה'ין, ולענן' משל'ה'ב.
כל זומן שעיא' קשורה בפתקת' תרי' היא' בגנתק', גמו' שהוויה'ו' קעריש' א'
וועראיש' שם בפי'ה ליט', עין' שם, וכן פט' צי' קיינה' עד'ה ריש' סיקין
קטב', ואס' איענה' קשורה בפתקת', דעתה' החק'יך'ב' להתקfir גמי' פלאן, וכן
דט'ה'רין' בפל'ס לאען' הקבש' פט'ו' הנ'ג'ה' פט'ו' אט'ו' לה'שפ'ש' בפתקת'
וגופא, ובקיינ'ו' דעה' זה עלי'פי מה דאטמיך' בפל'ס' פסחים זיך' א' אי'ו
מחוז' אטוריה לשפה'. מיל' קאכל' לה?!, ואין' קונה קרי' ליחוד רובי' חקר'
יאק'ב. דשאני סכא' שערוי' אעל'ל'פ'ים וויא' להקון' משל'ה'ב' ושפ'ר ארא'א
לטפס' שיראו' להנוט' פט'ה'ל, וט'שיט, ולפי' הז אמור' להר'ה'ם גוד' הש'ל'ה'ה
אי' לנדול'ה' בז' מה'ה' ורבונ'ה' אטור' הוואר'(2).

בקום מטר לביטוחם דם שחייטה, ומוצאות לאו לקנות נגנו^(ט) (אחוורנים): טו) של. רוזה לומר, של קגן. ואם גתערב פַּמִּין של חמץ עם פַּמִּין של עצים שְׁשָׁבֶטו בְּ אֶת הַחֲמֵץ, טו) ואנעם בטילן אספלו באלו, שְׁהִרְיִ יש' להם קתר העאה בלא בטול דינינו להשווין עד אחר תפחת, ודרבי עיש' לו מתיירין לא בטיל: ג' (טו) קדם זמן אסרו. ולאחר זמן אסורי לא מהני שיפקירותו, שְׁהִרְיִ בְּאֹהֶב הַזְּכִירָה ספקות מרושחו ואסרו בהאה, אלא חיב' למשביחו ולבעזרו וכרכעליל: י' (טו) במקום שְׁהִעָרְבִּים מצויים. ומילון שְׁאַבְלָהוּוּ. וען לעיל בקמן חילג צער ו שְׁעַדְקָנוּ דעת בעה אקרוניים. דרין זה אינו אלא ברוחב שהוא מקום הקפרק ולא בחצ'רו: י' (יח) אלא יבערתו. והאחוורנים חולקין על זה, ואם הפקרו וזרקו לפקום הפקר קדם ומן האפטור שוב אין צלוי חובת

שער הצעיר

(כ) ר' רב'א חדושיו ר' ר'ון: (כל) חקייקת הדריא ובריה חז' שופר מושה וגארין. ר' לא' קמנגדא ברעם שזכה מתקלה לומר דבתרנו קווי זה וזה גורו;
 (כ') הדריא בלב וקידר' משיח וסבאי. וכן קמ' קשין' ביוזה דצחא טיקון קמ' ודווכיס' זה מתוקפה ר' עה. עץ שם. אכן לפ' מה שפ' בר' קרא'ין' במלמדות
 ובחדיש מורה' מלהים' חלאה לישב הדריא כייד צולין. אין ר' אוניה לדין זה. ואלשר דלפקהן בס' שם קלא' יוסר מעתלים ואיך. דאין' קה' מפש' קלל ואקס'ר
 דז'מי לשלטב. ופואתי לתהית' מאיר על יוזה דצחא טיקון פ' עה, וצריך עיון: (כג) אחרוניים: (כד) ש'יך יונגן' אברעם וש'יא. פ'ית.
 לאמר פ'סח פ'סח עלי' ר' זעיר אוניה פקה. ובכ'ר ליקון טיקון חמוץ טעיף אי. ואפשר דביה יש' ולסנ' על הקבלת אפללו לבא עזרובות: (כט) ש'יך, אונגן' אברעם
 בטקסנות וחוק' עזקב ואליה ר'בה וש'יא: (כט) ש'יך ביזה דצחא טיקון קמ' בעי'קון ת. וכן מזבח פ'גאנ' אברעם במק簿רונה: (כט) ב' פ'טע'
 בפרי תרע' ש'יטן חמוץ. עזון ביביהם אויר ביזה דצחא טיקון קמ' שמאיד גס'ין' בכ' לפי' פס' קשל'קערוך שם. וזכה ר'אתה הש'יך כיזומלמי. דבשת
 הנחשולטי קאי אסיפה ר'ונחובך: (כט) הדריא. וצ'ית' הבית' מאיר ממה דקנא'ן לה' בשלח'ן' עזוק שם דהולבת הגאה בעינן' מכל הפת' משומ' דבל גוף' אסוד
 ואריך נגיד' למכור חון מדמי אסורה. עינ' מקצתת. דף' פשר ש'וחמ'ין' גשל'יה כל' העוט' אסוד' קמ'ו שנשא'ר אסוד' גשל'ו ונגה'ה טמת'. מה שאין' אין' דש'טמ'ר'ו
 לעצ'ום' ופשות' גנ'וישלמי משט' ר'קאי' ארישא. וכן שט' סר'ין' ובק'יאו כשי' ש'. וכן ס'את'ק'הו בהחשי' קדר'יט'א לא'ז'ב'וה' נזה' ובחדיש' מורה'ים
 חלאה' מואה' פ'דר'יקס' דראישא קאי', ומזה ש'בק'יא ס'ב'ה' מאיר לה'חשי' פ'ער'ש איזו' ר'אתה, ודזוק: (ט) פ'גאנ' אברעם קשם פ'ער'יל': (טט) הדריא, וכן קמ'
 בח'ה'למי ר'פי' עקיבא איגר. ובמיהו'ר'יל' גואפ' כבב', דעם' טיקון' תקו' ר'מ'ר'ה עלי'ק'ם עצים ופ'ס'ין' מוש' ר'איק'ן' גני' איכילא, ופורטו' נאה דטולק' פ'ת.
 ובפס'ק'ן' ר'מ'ר'ה מ'בר' גאנ' בפ'ן' ר'ענ'ן' בא'ל' נא'ל' בא'ל' דע'מ' פ'ס'ה, מה ש'אן' ב'ע'צ'ם, והא'ן' נבי' עקיבא איכר דרכ' בבא'רוא':

הַלְכָות פֶּסֶח בִּימֵן תָּמָה

ביאורים ומוספים

חמץ, כתוב החזורא (אויה קיט ס"ק ב ד"ה ובשו"ע נקט), ש愧 על פי שנדבריו הפטיג' המובאים בvhיל ל�מן (שם ד"ה יבש ביבש) משמע שיש לדוחmir בזה, מימ' כיון שיש פוסקים הטעורים שהמץ אינו אסור תערובתו ממשחו אלא כשתערובת לח בלה, אך לא כשהערובת יבש ביבש [חתיכות פת], וכן יש הסוברים שהמץ אינו אסור תערובתו ממשחו אלא באיסור אכילה, ועוד, שהמץ אינו אסור ממשחו אלא מרובנן, לפיקר יש להתרת תערובת של יבש ביבש בהנהה.

(19) והחزو"א כתוב (שם ס"ק ג ד"ה וחמצ יבש ביבש), שאפילו לדעת דסוברים שתערובת חמץ של יבש ביבש אסורה גם בהנהה וראה מה שבתבננו בשמו בהעריה הקודמת, מימ' כשמוליך את דמי ההנהה לאבורה, ודאי שאפשר ליהנות מן התערובת, כיון שיש לצרף להקל גם את העת הסוברים שיש להקל בכל איסורים דרבנן כשמוליך את דמי ההנהה האסורה לאבורה.

[משנ"ב ס"ק יט]
דמץות לאו ליהנות נקניא¹⁸).

(20) ובבעם הדבר כתוב רשי (חולין פט, א ד"ה ורבא), שהמצוות שנורנו לעם ישראל לא לשם הנהה נירוגו, אלא גזירת מלך זה [נקן הביא חמץ נ"ב ל�מן (ס"י תקפו ס"ק י"ג)].

[vhil ד"ה וכ"]
פלפי זה אפשר להתקפס נגיד פשלקפת או לפקליק נר מפאה ובזקקה שאיר נקניא¹⁹).

(21) והחزو"א כתוב (אויה ס"י קיט ס"ק ג), שאפשר להקל וליהנות משלהבת שנייה קשורה בגחלת, כיון שאין לחוש שם מחרך עיסוקו ליהנות מהשלבה יבוא גם ליהנות מהחמצ, שהרי אין החמצ נמצא באורתו זמן לפניינו, ומהחמצ שאינו לפניו הוא בלבד.

[משנ"ב ס"ק יט]
ובכלו צר גורם הו²⁰ וכרכ, גס-פין אוסרים פטה אקוריינט²¹).

(16) ובגדיר אישור ההנהה מפת זו, כתוב החזו"א (אויה ס"י קיט ס"ק ג, וו"ד ס"י נט ס"ק ג) שכיוון שאין בפה תערובת של אישור הנהה, אלא רק גרט אישור הנהה שגורם לפת להדאות, אין אישור הנהה בו אלא מודרבן. [אמנם, נראה מה שכתב באויה ס"י ק"ב בע"י לרפ' כא, וראה שונה הלוות כאן ס"ח].

ולענין חולה [שאין בו סכנה], שפסק השוע"ז (ו"ד ס"י קמה ס"ג) שמוטר להתרפות באיסורי הנהה אם נהנה מהם שלא דרך הנאתם] שציריך לאכול פת שנפתחה בתנור שהוטק בחמצ בפסח, הסתפק הגרש"ז אויערבך (הליכות שלמה פסח פיד ס"ט ובדבר הלכה שם אות יג) האס מותר הדבר כיון שהנהה מהחמצ היא שלא כדרך שחורי שופת, או שהוא אסור הדבר בין שאכילת הפת זו היא דרך הנהתה.

(17) והחزو"א כתוב (אויה שם ד"ה בגרך), שיש להתרת ליהנות מן החומם המשאר בתנור לאחר גירוף הנחלים, ולפיכך מותר ליהנות מן הפת.

[משנ"ב ס"ק יג]
כלן אסוריות בנהנאה²² וכו, שנישליך הדרמים לאבודה²³).

(18) ואין דפת דאסורה מוחבלת בכircות האחרות, שכן מבואר ל�מן (ס"י חמש ס"ק צב) שכיבור לחם מחשבי דבר שבמנין, ודבר שבמנין, איינו מוחבל אפילו בשש אלף בוגדו. אכן הניתנת בחמצ שנטערבה בחתיכות שאין חמצ, היביא השוע"ז (שם ס"ט) שtoi דעות האם בטילה היא ברוב, או שאסורת את התערובת אף במשהה. והמשנ"ב שב (ס"ק צה) הכריע בשם האחרונים כדעת המהמירים. ולענין אישור הנהה בחתיכות שאין

